AUI, secţiunea III e, Lingvistică, tomul LVI, 2010

Categorii de texte structurate intrinsec pe contexte morfosintactico-lexicale

de

Petru Zugun

L'auteur identifie seize catégories de textes structurés sur des contextes morphosyntactico-lexicaux en relation : la devinette, la fable, la parabole, la glose, etc. L'étude apporte ainsi des compléments spécifiques à la théorie du *texte* comme unité syntaxique.

Introducînd *textul* între noţiunile ei fundamentale, sintaxa actuală a devenit una transfrastică, sintaxa tradiţională, frastică, coborînd, inevitabil, de la statutul de *întreg* la acela de *parte*, a unui *context* şi, implicit, a unui *text*.

În unele articole publicate relativ recent[1] am postulat unitatea morfosintactico-lexicală *context*, intermediară între *frază* şi *text*, textul fiind considerat astfel un ansamblu de contexte relaţionate, iar fraza – parte a părţii numite *context*. Am considerat *context tipic* acela format din cel puţin două fraze succesive birelaţionate specific cu contextul anterior şi cu contextul următor (excepţii făcînd primul şi ultimul context, monorelaţionate) şi *context atipic* acela care are structura celorlalte unităţi sintactice – *text*, *frază*, *propoziţie*, *parte de propoziţie*, exprimate. Indicii de identificare sînt *indici intracontextuali*, iar indicii de relaţionare sînt *indici intercontextuali*. Exemplele erau extrase din texte care nu au structuri fixe, nici structuri repetitive recurente, coeziunea şi coerenţa lor fiind identificabile prin indici inventariaţi pe baza altor texte[2]. Scopul articolelor citate la prima notă era postularea realităţii unităţii în discuţie, iar al celor indicate la a doua notă – de a argumenta necesitatea utilizării acestei unităţi.

Consideram că orice text format din cel puţin patru fraze – şi, excepţional,

[1] *Delimitarea contextului sintactic prin grade de comparaţie*, în volumul colectiv *Studia in honorem magistri Vasile Frăţilă*, Editura Universităţii de Vest, Timişoara, 2005, p. 567-572; *Noţiunea sintactică de „context"*, în volumul colectiv *Limba română azi*, Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza" din Iaşi, 2007, p. 177-182.

[2] Adăugăm alte două titluri de lucrări ale noastre în care este utilizată noţiunea de „context (morfosintactico-lexical)": *Realizarea unităţii comunicărilor prin ipostazierea şi convertirea funcţiilor sintactice*, în „Philologos" (Iaşi), II, 2007, nr. 5-6 (3), *O descriere gramaticală structurală integrală a comunicării verbale*, în AUI, LIV, 2008; *Categorii de indici constanţi de coeziune structurală integrală*, în AUI, LV, 2009, p. 91-97. Preferăm denumirea tradiţională de *context* (morfosintactico-lexical, aici), relaţionată cu adjectivul „context" din sintagma „sens contextual", denumirea, mai nouă, de *cotext* nepermiţînd această relaţionare şi fiind, în plus, ambiguă. De altfel, se spune *sens contextual*, nu *sens cotextual*. O denumire adecvată ar cuprinde şi substantivul *intratext*, *-e*.

BDD-A1665 © 2010 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:14 UTC)

chiar mai puţin decît patru – este divizibil în cel puţin două contexte (a căror identificare nu este întotdeauna facilă), luam în considerare, fireşte, texte – reproduse, unele, din economie de spaţiu, numai fragmentar – în care contextele erau identificate cu puţine dificultăţi şi afirmam că operaţia poate continua, pe orice text care ridică, în acest sens, dificultăţi mai mari.

Revenim, acum, cu relevarea existenţei unor *categorii de texte structurate, intrinsec şi necesar, pe contexte*, complementare ideatic, relaţionate gramatical-semantic prin recurenţe lexicale – cuvinte şi frazeologisme tipice –, repetări sistematice de sintagme, propoziţii şi fraze. Textele încadrabile în această categorie pot fi numite *texte canonice*, iar celelalte, *texte necanonice*, *libere*, acestea fiind cele de tipul roman, nuvelă, pastel, poem, povestire ş.a. Utilizăm o argumentare gramaticală şi lexicală care, probabil, este mai convingătoare decît precedentele, fiindcă se bazează acum pe identificarea aproape mecanică de contexte delimitabile facil, ele fiind părţi ale unor texte cu structuri impuse de chiar definiţiile acestor categorii de texte cu forme fixe. Din aceeaşi economie de spaţiu, unele texte, binecunoscute, vor fi reproduse fragmentar, atît cît este strict necesar; de asemenea, nu insistăm asupra structurilor frastice, pe care le considerăm cunoscute şi recognoscibile în contexte.

Unele texte au structuri bicontextuale, iar alte categorii – structuri tricontextuale etc. Nu epuizăm inventarul lor şi reducem exemplificarea la minimum. Considerăm cunoscute definiţiile categoriilor de texte şi le investigăm intenţionat unilateral, numai din perspectiva temei precizate în titlul lucrării; referinţele comparative se fac la *frază*, considerată componentă subordonată contextului, şi la *text*, ca integrator al contextelor, nu şi la *propoziţie* sau la *parte de propoziţie*, mai „îndepărtate” de noţiunea postulată.

Completăm astfel exemplificarea coeziunii şi coerenţei textuale şi considerăm, totodată, că simplitatea observaţiilor noastre nu afectează calitatea expunerii (dimpotrivă, o sporeşte).

1. *Ghicitoarea* constituie un text bicontextual, primul context − tipic sau atipic, corpul ei propriu-zis − conţinînd premizele existenţei celui de al doilea context, constant atipic, el fiind confirmarea premizelor, exprimate metaforic anterior, răspunsul fiind dat în termeni denotativi şi prin sinonime textuale specifice. Exemplificarea este aproape inutilă (aici şi în continuare, exemplificarea se bazează prioritar, repetăm, pe texte scurte, unele reproduse chiar fragmentar, din economie de spaţiu tipografic).

„Urechi are, dar n-aude;
E micuţ, şi tot împunge
(Acul)”.

(Inversarea celor două contexte ale ghicitorilor, în ediţii comerciale, este o greşeală editorială).

Primul context este format dintr-o singură frază (context atipic), ale cărui

BDD-A1665 © 2010 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:14 UTC)

propoziţii sînt fie în raport de coordonare adversativă (2 cu 1, 4 cu 3), fie în raport de coordonare copulativă (3 cu 1), iar al doilea context (tot atipic) constă într-o singură parte de propoziţie (subiect/nume predicativ); indicele de relaţie intercontextuală este sinonimia celor două contexte, iar indicii de relaţionare intracontextuală sînt cei prezentaţi *supra*. Primul context al ghicitorilor prezintă o mare varietate morfosintactico-lexicală, fapt uşor de demonstrat, dar al doilea este, constant, un context atipic în grad extrem (doar un cuvînt sau o îmbinare de cuvinte).

Aici şi în continuare exemplele sînt la îndemîna oricui.

2. *Fabula* are, obişnuit, tot structură bicontextuală, primul context fiind tipic şi principial narativ, cu protagonişti non-persoană (persoana a 3-a), iar al doilea, tot tipic, reprezentînd „morala" autorului ei, expusă, obişnuit, prin apel la una din celelalte două persoane gramaticale. Uneori, cele două contexte sînt inversate. Şi aici, exemplificarea este aproape inutilă. Am ales, totuşi, o fabulă, anume foarte scurtă (cele ale lui Grigore Alexandrescu ş.a., binecunoscute, sînt, ca de obicei, lungi), *Stigleţul şi ciocîrlanul* de Al.Donici.

„Stigleţu s-au fost prins în laţ, cum e mai greu
Şi desnădăjduit de moarte se bătea;
Iar ciocîrlanu rău
De el încă rîdea,
Zicînd: - «Ce nătărău !
Să poate ziua mare,
Să cazi în laţ aşa de tare;
Cînd eu n-am frică
De nimică?» .
Dar învîrtindu-să pe lîngă stigleţel
S-au prins în laţ şi el.

Vezi, după faptă,
Plată:
Să nu mai rîzi de nime niciodată".

Primul context, tipic, este format din trei fraze, cea de a doua, intercalată între celelalte două expozitive, reprezentînd „vorbirea directă"; al doilea context, atipic, conţine o singură frază. Indice intercontextual este verbul „rîde", iar indici intracontextuali – intonaţia enunţiativă, numărul frazelor, lexemele „stigleţu", „ciocîrlanu" ş.a. în primul context, respectiv adresarea directă către cititor, intonaţia exclamativă, lexeme precum „vezi", „faptă", „plată" ş.a., ambreiori precum „aceasta", „tot astfel", „aşa", „cînd" ş.a. (vezi fabulele lui Grigore Alexandrescu ş.a.), în al doilea context. Grafic, între cele două contexte este utilizat, de obicei, blancul vertical, termenii (de teorie literară) *Morala*, *Învăţătura* ş.a.

3. *Snoava* are tot structură bicontextuală, unul dintre contexte – primul, cel

BDD-A1665 © 2010 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:14 UTC)

mai adesea – fiind narativ şi multifrastic, iar celălalt, (mult) mai scurt, se aseamănă cu „morala” fabulei. Dimensiunile – număr de fraze – snoavelor populare sînt reduse – medio- şi microcontexte tipice -, iar cele ale snoavelor culte, mult mai mari, mai ales în partea narativă fiind vorba de macrocontexte, divizibile în celelalte două subcategorii de contexte.

Capodopera snoavei culte româneşti este binecunoscuta operă literară *Povestea vorbii* de Anton Pann, în care fiecare snoavă este formată din macrocontexte, partea narativă, exemplificatoare, alcătuind, neobişnuit, contextual al doilea şi următoarele „poveşti ale vorbei”.

Spaţiul tipografic nu ne permite exemplificarea integrală a snoavei, populare sau culte, operaţie pe care o poate face oricine este avizat. Este suficientă descrierea sumară a snoavei *Balada înghiţitorului* de Tudor Arghezi (al cărui text integral este în volumul *Versuri*, Bucureşti, 1959, p.559 şi în alte volume). Primul context tipic – bazat pe vorbire directă, dialog şi naraţie – conţine un număr mult mai mare de fraze decît următorul, iar al doilea, atipic, cuprinde „învăţătura”, formulată explicit: „Din snoavă, cititorul de stihuri o să-nveţe/ Că frica se numeşte, la unii-n tîrg, noblеţe”. Descrierea morfosintactico-lexicală a contextelor şi a indicilor intercontextuali poate fi realizată de orice cititor avizat.

4. *Parabola* este o figură de gîndire tot bicontextuală, cu o parte narativă (şi, obişnuit, metaforică) şi alta – expozitivă şi clarificatoare. Cunoscută din Noul Testament (acesta cuprinde 28 de parabole ale lui Iisus), parabola este puţin cultivată în epoca modernă. Prima parte, narativă, din parabola lui Tudor Arghezi *Gura lumii*, se bazează pe reproşurile şi sfaturile contradictorii adresate de trecători răuvoitori din oraş unui „unchiaş şi fiului său”, ţărani, pentru comportament, considerat de ei greşit, faţă de măgarul pe care ei îl foloseau totuşi normal, iar al doilea context, mult mai scurt (numai o frază, în raport cu zecile de fraze anterioare) cuprinde „învăţătura” autorului povestirii: „Mai rămînea să facă o-ncercare,/ Să ia de-acuma dînşii măgarul în spinare” (textul întreg, relativ bine cunoscut, se află în acelaşi volum al lui Tudor Arghezi, p.555-556). Între indicii intercontextuali de coeziune sînt utilizaţi, din nou, ambreiori („dînşii” şi „snoavă”).

5. Alte categorii de texte au structuri multicontextuale, de la trei pînă la cinci-şase sau, rar, mai multe contexte morfosintactico-lexicale. Între ele sînt *poveştile* şi *basmele*, ale căror incipituri şi finaluri sînt binecunoscute, iar restul, majoritar, este format din mai multe contexte, identificabile prin indici precizaţi de teoria textului. Exemplificarea nu este necesară.

6. *Glosa* se bazează pe contexte delimitabile – potrivit definiţiei acestei specii de poezie – prin versul final specific fiecărui context, extras, pe rînd, din setul din primul context, reluat, în ordinea inversă a versurilor, în contextul final. Exemplificăm numai cu *Glossă* de M.Eminescu, pe care o reluăm fragmentar din economie de spaţiu şi ştiind că este binecunoscută şi, oricum, uşor accesibilă în

BDD-A1665 © 2010 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:14 UTC)

întregime.

„Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi şi nouă toate […]
Tu rămîi la toate rece […]
Multe trec pe dinainte […]
Vreme trece vreme vine […]
Nici încline a ei limbă
Recea cumpăn-a gîndirii […]
Toate vechi şi nouă toate […]
Ca să nu-ndrăgeşti nimică,
Tu rămîi la toate rece
Tu rămîi la toate rece […]
Vreme trece, vreme vine."

Primul şi ultimul context constau în fraze relaţionate copulativ prin juxtapunere – indice intercontextual – şi se relaţionează cu fiecare din celelalte contexte (cu excepţia ultimului context) prin unul din versurile 1-8, respectiv 8-1, reluate, pe rînd, în finalul fiecăruia, şi prin construcţii hortative constante; al doilea context are ca indici intracontextuali, specifici, o frază interogativă şi lexeme specifice – subst. „auz", pron. nehot. „multe" (repetat), interogaţii, lexeme specifice ş.a.; în al treilea context: trei subordonate atributive, adverbul incident „poate", forme de conjunctiv, lexeme specifice, metaforice – „încline", „rece", „cumpănă", „clipă" ş.a.; în al 4-lea context: trei subordonate concesive, comparaţia „ca la teatru", lexeme precum „ghici", „colţ", „artă"; în al 5-lea context: o subordonată subiectivă, un raport sintactic de coordonare adversativă exprimat prin conj. „dar", două subordonate explicative – prima, introdusă prin conj. „căci" – coordonate copulativ prin conj. „şi" (în fapt, întreaga strofă a 6-a constă într-o construcţie explicativă, relaţionată cu fraza din strofa anterioară), lexeme specifice – „viitorul", „trecutul", „filă", „prezent", „există", „piesă", „gamă", „amăgit" ş.a.; în al şaselea context: o subordonată concesivă, o temporală, propoziţiile principale coordonate copulativ prin juxtapunere, lexeme specifice şi expresii – „mişeii", „nătărăii", „făcînd punte", „ai fi cu stea în frunte", „te prinde tovarăş", proverbul „ce e val ca valul trece"; în al şaptelea context: o subordonată finală, propoziţii principale coordonate copulativ prin juxtapunere (o relaţionare intercontextuală, specifică, cu contextul anterior), lexeme specifice, cele mai multe cu sens metaforic – „sirenă", „mreje", „autorii", „momeşte", „vîrteje", „cărarea" ş.a; în al optulea context: două subordonate condiţionale relaţionate cu regente diferite, o construcţie interogativă (a doua, în text, după aceea, îndepărtată, din al doilea context), două subordonate concesive coordonate copulativ prin juxtapunere, lexeme – „hulesc", „îndrăgeşti" ş.a. – şi expresiile „tu rămîi la toate rece" şi „să taci din gură".

Contextele sînt bine individualizate prin indici specifici fiecăruia. Se poate

BDD-A1665 © 2010 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:14 UTC)

observa că fiecare coincide cu cîte o strofă, cu excepţia contextului al cincilea, format din două strofe (a cincea şi a şasea, ale căror seturi de fraze sînt relaţionate prin *căci* explicativ); *contextul* nu coincide deci cu *strofa*. Numărul frazelor fiecărui context diferă, cel mai adesea. Principalul indice de coeziune textuală este versul final al fiecărui context, la el adăugîndu-se vorbirea directă ş.a.

7. În schimb, fiecare strofă a *rondelului* coincide cu cîte un context; exemplificarea este facilă.

8. În *epigramă*, poanta, finală, este precedată de contextul, atipic, în care i se prezintă premisele. Exemplificarea este facilă pentru oricine.

9. *Sonetul* petrarchist este format din *două contexte*, delimitabile prin cele două categorii de *rime*, una pentru catrene şi alta pentru terţine, alţi indici (pronume ş.a.) unindu-le în *text*. Exemplificarea este, din nou, inutilă.

10. Relativ nou în poezia europeană este textul canonic *haiku*, organizat riguros şi predominant prozodic.

11. Sînt formate din cel puţin două contexte textele în care un context conţine o anaforă, iar alt context nu o cunoaşte, precum este textul poeziei *Nu mă înţelegi…* de M. Eminescu: „În ochii mei acuma nimic nu are preţ […]”, primul context, fără anaforă, dar „Şi azi, cînd a mea minte […] Azi […] *Azi* […]”; al doilea context este bazat pe anaforă. Principalul indice intercontextual este adjectivul pronominal posesiv de persoana întîi singular, ocurent în ambele contexte.

12. Sînt texte formate tipic din contexte, cele în care, prin cifre sau prin litere, sînt grupate mai multe fraze (un context), iar celelalte fraze, negrupate astfel, fac parte din alt context (alte contexte). Astfel, articolul *Patru moduri* de G. Călinescu (reprodus în volumul *Însemnări şi polemici*, 1988, p.175-177) este format din trei contexte, primul şi ultimul (foarte scurte) conţinînd cîte un singur numeral (4), coeziv, iar al doilea, amplu, constînd în fraze grupate sub cîte un numeral, de la 1 la 4: „Leneşul numărul unu este istoric […] Leneşul numărul 2 e un leneş care se ignorează […] Numărul 3 e un leneş fricos […] Numărul 4 e un leneş care scandalizează pe leneşii nr.1, 2 şi 3 […]”. Cele trei contexte se relaţionează în text prin numeralele cu sens de ordinal, prin termenul „leneş” ş.a. Să se vadă, în acelaşi volum, şi textele *Despre ratare* (p. 155-156), *De ce nu se citeşte?* (p. 162-165) ş.a., structurate identic.

13. Similar, sînt texte formate tipic din contexte cele în care un context grupează frazele conţinînd numele lunilor anului, iar alt context, frazele în care aceste nume lipsesc, cum este textul din N.Iorga (vezi *Cugetări*, Editura Tineretului, 1968, p.208): „Nu fi secerător de *ianuar* […] După zăpada albă şi cerul albastru este şi la oameni zăpada murdară a lui *februar* şi răscoala de vînt a lui *martie* […] *August* triumfă prin siguranţa roadei […] *Decembre*? Mîni reci, albe se coboară […]”, în primul context, şi „Sufletul tău? Întreabă pe cei […]” în

BDD-A1665 © 2010 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:14 UTC)

al doilea context[3].

Un text structurat similar este *Calendarul viei* de Ion Pillat (*Mărţişor*, *Prier*, *Florar* etc.).

În alte texte se individualizează de celelalte contexte contextele care conţin adverbele de timp „mîine”, „ieri”, „azi” (vezi cunoscuta poezie a lui M.Eminescu: „Cu *mîne* zilele ţi-adaogi / Cu *ieri* viaţa ta o scazi / Şi ai, cu toate-acestea-n faţă, / De-a pururi ziua cea de *azi*”, strofă repetată în final, această repetiţie fiind principalul indice de coeziune textuală).

14-16. Alcătuiesc contexte fiecare item cu răspunsul lui, în grupajele de *teste*; *citatele* împreună cu comentariile lor, în dicţionare de maxime etc. comentate (Tudor Vianu, Theofil Simenschy, Baltazar Gracián ş.a.); alcătuiesc contexte fiecare maximă împreună cu comentariul ei; *secvenţele* dedicate cîte unui autor în dicţionare enciclopedice; *rezumatele* (cîte un context), în studiile ştiinţifice care le includ (cîte un macrocontext, divizibil în microcontexte), relaţionarea lor realizîndu-se prin reluarea aloglotă a titlului şi prin indici morfosintactico-lexicali comuni.

***

Texte structurate, dar necanonic, pe contexte morfosintactico-lexicale sînt şi studiile (monografiile) ştiinţifice, legile juridice, cărţile Bibliei, ale căror contexte sînt delimitate sau uşor delimitabile, Evangheliile, Faptele Apostolilor şi epistolele Noului Testament, structurate pe capitole (macrocontexte), iar acestea – pe versete (microcontexte); *poemele* – structurate pe *cîntece* (macrocontexte), iar acestea, pe microcontexte similare celor prezentate *supra*; „ciclurile” în volumele de poezii (vezi Ion Pillat ş.a.); *romanele*, structurate pe capitole (macrocontexte) etc.; *textele dramaturgice*, structurate similar celor precizate pentru poem, dar denumite *acte* şi *scene* (microcontexte); *replicile dramaturgice* însoţite de infratexte; *textele juridice*, structurate pe capitole şi subcapitole, relaţionate prin numerale şi litere, utilizate nominal, în ordine alfabetică.

***

Generalizînd, susţinem că sînt formate *tipic* din cîte două contexte (relativ uşor delimitabile) textele în care sînt ocurente, specific fiecărui context, pe rînd, unităţi aparţinînd numai unor anumite categorii sau grupări de indici din cele identificate de lingvişti. În unele contează indicatorii prozodici, iar în altele cei lingvistici propriu-zişi.

Dacă izolăm contextele şi frazele acestor categorii de texte şi dacă încercăm, de fiecare dată, să trecem direct de la context şi frază la text (cum se procedează obişnuit), fără recurs la ambele contexte (sau la toate contextele), vom înţelege, în cel mai bun caz, numai parţial textul; dacă, însă, partajăm textul în contexte morfosintactico-lexicale – care, obişnuit, grupează, fiecare, mai multe fraze – şi le

[3] Coeziunea textuală integrală este realizată şi prin alţi indici, forme flexionare de persoana a 2-a singular ş.a. (vezi lucrarea noastră din 2009, citată la nota 2).

BDD-A1665 © 2010 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:14 UTC)

raportăm unele la altele, pentru a observa ce le este specific şi ce le uneşte în text, atunci mesajele parţiale şi mesajul final, cumulativ ideatic, vor fi percepute în integritatea lor specifică[4].

O monografie consacrată contextului morfosintactico-lexical ar detalia şi însuma, într-un inventar, indicii intra- şi intercontextuali, adăugînd la investigaţia noastră alte exemple şi, posibil, chiar categorii de exemple, care ar întări convingerea existenţei acestei unităţi sintactice intermediare între *frază* şi *text* şi avînd aceeaşi legitimitate ca şi acestea, *textul* subordonîndu-şi direct *contextul* şi, numai indirect, *fraza*, *propoziţia* şi *partea de propoziţie*.

Bibliografie

Bidu-Vrănceanu, Angela, Călăraşu, Cristina, Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana, Mancaş, Mihaela, Pană Dindelegan, Gabriela, *Dicţionar de ştiinţe ale limbii*, Editura Nemira, Bucureşti, 2005.

Zugun, Petru, *Delimitarea contextului sintactic prin grade de comparaţie*, în volumul colectiv *Studia in honorem magistri Vasile Frăţilă*, Editura Universităţii de Vest, Timişoara, 2005.

Zugun, Petru, *Noţiunea sintactică de „context”*, în volumul colectiv *Limba română azi*, Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza” din Iaşi, 2007.

Zugun, Petru, *Realizarea unităţii comunicărilor prin ipostazierea şi convertirea funcţiilor sintactice*, în „Philologos” (Iaşi), II, 2007, nr. 5-6 (3).

Zugun, Petru, *O descriere gramaticală structurală integrală a comunicării verbale*, în AUI, LIV, 2008.

Zugun, Petru, *Categorii de indici constanţi de coeziune structurală integrală*, în AUI, LV, 2009.

(Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iaşi)

[4] Vezi însumarea lor, parţială (referirile se fac la textele numite de noi *necanonice*) la Gabriela Pană-Dindelegan, în *Dicţionar de ştiinţe ale limbii*, ediţia a 2-a, Editura Nemira, Piteşti, 2005, s.v. *text* (p. 536-538 ş.a.).

BDD-A1665 © 2010 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:14 UTC)